

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113107024/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

sig ham i Spidsen for sine Skarer, stormende fremad under Folkenes Jubel og Alting veg eller det blev kastet tilside som Bølgerne kastes tilside, naar de skummende springe op mod en Sejlers brede Bringe. Kartoverne dundrede, Palladsker blinkede og Kugler peb i den uvejrs mørke Røg, men han sprængte fremad, kjæk og rank, og ved hans Stigremme slæbte Sejren, som der stod i Krøniken, hun havde læst.

Fuldt af Beundring og Begejstring lyste hendes Øje paa ham.

Ved en pludselig Bevægelse fangede han Blikket. Han drejede Hovedet til Siden, saae ned og havde ondt ved at undertrykke et triumferende Smil, saa rejste han sig op og lod som om han først nu fik Øje paa Marie Grubbe.

Fru Rigitze sagde, det var hendes lille Broderdatter og Marie gjorde sin Kompliment.

Ulrik Christian blev forbavset, ogsaa lidt skuffet ved at erfare at de Øjne, der havde seet saaledes paa ham, vare et Barns.

„Ma chere,“ sagde han lidt spidst og saae ned paa hendes Arbejde, „hun er den største Mesterinde i at arbejde geheimt og stille, jeg nogentid har kjendt; En har jo intet hørt det Ringeste til hendes Kniplestokke hele Tiden.“

„Aa!“ sagde Marie, der godt forstod ham, „der jeg saae Generallieutenanten,“ og hun skjød den svære Kniplepude ind i Vindueskarmen, „kom det mig i Hu, det mere var

Tider til at sørge for Lægevæle end for Huestads.“

„Da veed jeg Huer klæder ligesaa charmant i Krigstid som ellers,“ sagde han og saae paa hende.

„Ja, men hvem har Tanker for det i saadanne Tider som nærværendes!“

„Mange,“ sagde Ulrik Christian, der begyndte at more sig over hendes Alvorlighed, „og jeg for een.“

„Ja, jeg forstaar,“ svarede Marie og saae alvorligt op paa ham, „det er jo kuns et Barn, I taler til.“ Hun nejede ceremonielt og tog efter Knipletojet.

„Tøv lidt, lille Jomfru!“

„Aa nej, lad mig intet incomodere Eder længer.“

„Hør nu,“ sagde han og greb hende haardt om Haandlekene og bøjede hende over mod sig over Kniplebordet, „hun er mig for Gud en vanskelig Person, men,“ hviskede han, „har En bedet mig Goddag med et Øjekast som det, hun saae paa mig med, saa vil jeg intet, at En en Haandevending efter hilser mig saa fattigt Farvel, jeg vil det intet — saa — kys hun mig nu!“

Marie trykkede med Taarer i Øjnene sine skjælvende Læber mod hans, han slap hende og hun sank ned ved Bordet, med Hovedet hvilende paa sine Arme.

Marie var ganske fortunlet. Baa den Dag

Lægevæle = Charpi.